

NAAR ZIJN BEELD

«De HERE is mijn herder, mij ontbreekt niets;
Hij doet mij nederliggen in grazige weiden;
Hij voert mij aan rustige wateren;
Hij verkwikt mijn ziel» Ps.23.

Hij verkwikt mijn ziel

Een klein zinnetje, waar geweldig veel in zit. Dat is dan ook wat David ontdekt heeft, wat God verlangt te doen. Er wordt hier dus iets gezegd over de ziel van de mens. De ziel is vaak het probleemgebied. Hier wordt gezegd: God gaat die ziel verkwikken.

Een andere vertaling zegt:

«**Hij herstelt mijn ziel**»

In sommige Engelse vertalingen staat dan: '*Hij restaureert mijn ziel*'.

Dan ontdek je, waar God eigenlijk mee bezig is: Hij is bezig met een restauratie. Dat betekent dus, dat Hij het weer helemaal terug gaat brengen in de oorspronkelijke staat. Het moet weer helemaal zo worden als het van het begin af geweest is.

Als je het helemaal letterlijk gaat vertalen, staat er:

«*Hij brengt mijn ziel terug*»

*** 'Hij doet mijn ziel terugkeren'**

Als je nu terugkeert, kom je weer bij het punt waar je begonnen bent. Dan ben je geneigd om te zeggen: dan ben ik dus weer net zo ver als toen ik begon; dan ben ik ook niet erg opgeschoten! Toch is dat een heel positieve zaak. Als je nu terugkeert naar waar je begonnen bent, dan is de volgende vraag: Waar ben ik dan begonnen als mens?

*** Bij God!**

Daarom is het juist zo belangrijk, dat we dat gaan zien. God wil de mens terugbrengen tot zijn oorsprong. Dat heeft dan ook alles te maken met de ziel van de mens. De mens heeft met zijn geest Godsbewustzijn. Met je geest heb je besef van God.

Door middel van je geest heb je aansluiting met de geestelijke wereld.

Door middel van je *lichaam* heb je 'wereldbewustzijn'.

Door middel van je lichaam heb je contact met de wereld om je heen. Via het lichaam, de zintuigen, sta je in verbinding met de buitenwereld.

En dan zit de ziel - om het populair te zeggen - tussen de geest en het lichaam in. Met je ziel heb je *zelfbewustzijn*.

Door je ziel ken je jezelf. En dan zie je hier, dat David dit geheimenis ontdekt heeft. Het geheimenis, dat God je ziel gaat terugbrengen. Dus God gaat mijn zelfbewustzijn herstellen. **En als dat zelfbewustzijn is hersteld, kan de mens heel wat doorstaan. Want dan zegt die herstelde mens:**

*«Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis,
ik vrees geen kwaad,
want Gij zijt bij mij» Ps.23:4.*

In verband met het herstel van dat zelfbewustzijn, gaan we wat lezen uit **Handelingen 17**.

*«Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij, gelijk ook enige van uw dichters hebben gezegd: **Want wij zijn ook van zijn geslacht**» Hand.17:28.*

Paulus houdt hier een preek in Athene. Een openlucht-samenkomst op de Areopagus. Dit lijkt zo op het eerste gezicht geen preek voor beginners! Geen eenvoudige evangelisatiewoorden.

'Wij zijn ook van Gods geslacht'.

welk beeld hadden de Atheners van zichzelf. Wat voor beeld heb je van jezelf: het is goed om je dat eens te realiseren en tot je bewustzijn te laten doordringen.

Hoe kòm je dan aan dat beeld van jezelf?

En je ziet dan, dat een mens een bepaald beeld gaat opbouwen vanuit zijn ervaringen. Dat begint vaak al in de kinderjaren. En die ervaringen, die je meemaakt, gaan zich dan opstapelen. Al die opgestapelde ervaringen bij elkaar gaan samen dat beeld vormen van jezelf: het beeld van *wie je bent*.

Voorbeelden van eigen leven

De mens heeft een beeld gekregen van zichzelf, waar hij heel moeilijk nog van los kan komen.

Er zijn heel wat mensen, die hun hele leven moeten leven naar het beeld van een ander. Hoeveel mensen zijn er niet, die nooit eraan toekomen om zichzelf te zijn.

*** Jullie zijn van goddelijk geslacht!**

Dat is het eerste wat Paulus aan de Atheners vertelt. Ze moeten gaan ontdekken: welk beeld heeft God van ons.

Het is goed om dit eens vast te houden: dit is een kernpunt.

Aan de ene kant zie je, dat de duisternis een beeld maakt en dat op je probeert te leggen. Aan de andere kan zie je - en dat is een grondgedachte - God heeft ook een beeld van jou!

Het komt er dus op aan, te gaan ontdekken, welk beeld God van mij heeft. En dat is dan de genezing voor je ziel. Als je dát gaat ontdekken, namelijk het beeld dat God van jou heeft, is dat de basis van de genezing van je ziel.

*** Het geheim van Jezus**

«Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ook al getuig Ik van Mijzelf, toch is mijn getuigenis waar, want Ik weet vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik heenga; maar gij weet niet vanwaar Ik kom of waar Ik heenga» Joh.8:14.

En dáár werd Hij juist op aangevallen: op het beeld, dat Hij van Zichzelf had. En dat pikten zijn tegenstanders niet. De Farizeeën hadden ook een beeld van Jezus. Ze zeiden: Je hoeft ons niets te vertellen, wij weten wel wie Je bent. Je bent de zoon van die timmerman. We weten ook wel, waar Je vandaan komt, Je komt uit Nazareth. Dat kan dus nooit iets wezen met Je, Je bent het niet. Hij beweert wel, dat Hij de Messias is, maar wij kunnen zó nagaan dat Hij het níet is.

Zij hadden dus een bepaald beeld van Jezus: dat gingen ze óp Hem leggen en daarom gooiden ze Hem eruit. Daarom werd Hij uiteindelijk gekruisigd.

En dat is met zijn volgelingen ook zo. Je wordt aangevallen op dat beeld, dat God in je gelegd heeft. **Dat beeld, dat God in jou heeft gelegd, probeert de duisternis op alle mogelijke manieren de kop in te drukken. Maar God wil dat beeld in jou te voorschijn gaan brengen. Misschien weet je nog niet eens zelf, dat het erin zit. Je weet misschien nog niet de helft van wat er in je zit.**

En dan zegt Jezus:

«Toch is mijn getuigenis waar, want Ik weet vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik heenga» Joh.8:14.

Dat was Jezus' geheim: Hij wist vanwaar Hij gekomen was. En daarom wist Hij ook, waar Hij heenging. Want Hij zei: Ik kom van de Vader en Ik ga tot de Vader. Jezus leefde dus helemaal vanuit zijn oorsprong. **En Jezus wist: mijn oorsprong ligt niet in Nazareth.**

Als God iets gaat doen, als God iets tot stand gaat brengen, dan werkt Hij altijd vanuit een bepaald beeld. Toen God met de gemeente begon had Hij al een béeld van de gemeente. Voordat de eerste gemeente er was, wist God al, hoe die gemeente moest gaan worden. Dat was al Gods eeuwig voornemen

Als Paulus over de gemeente gaat schrijven, dan ontvangt hij dat door openbaring. En dan moet hij het beeld gaan krijgen, dat God van de gemeente heeft.

En zo doet God het altijd.

Als Mozes de *tabernakel* moet bouwen, wist hij hoe dat moest. Waar heeft Mozes dat vandaan gehaald? Mozes had zijn opleiding in Egypte ontvangen. En in Egypte kun je heel wat leren, maar niet hoe je tabernakels moet bouwen. En dan moet Mozes de tabernakel gaan bouwen. God zegt: nu moet je bij Mij op de berg komen en dan moet je alles maken naar het voorbeeld, dat je dan op de berg getoond zal worden.

Dus voordat de tabernakel er stond, had God er al een voorbeeld van. Voordat die tabernakel stond op aarde, had God al een voorbeeld in de hemel.

Zo gaat het ook met de mens.

God heeft al een beeld van je. Nu gaat het erom, dat je dat voorbeeld, dat oerbeeld gaat ontdekken, dat God in jou gelegd heeft. Dat oerbeeld is vaak op allerlei manieren door de tijd en door de duisternis aangetast en in de vergetelheid geraakt.

«Want wie hoorder is van het woord en niet dader, die gelijkt op een man, die het gelaat, waarmede hij geboren is, in een spiegel beschouwt;

*«want hij heeft zich beschouwd, is heengegaan en heeft **terstond vergeten, hoe hij er uitzag» Jak.1:23,24.***

Voorbeeld eigen beeld accepteren, vrede krijgen met jezelf. Je plaats in de gemeente, Gods lichaam.

En de diepste nood van een mens is, dat hij niet meer weet wie hij is. Hij is zijn identiteit vergeten. Hij is zijn beeld vergeten, dat hij in de spiegel heeft gezien.

De mens kan nooit tot rust komen, kan nooit tot harmonie komen, als hij zijn beeld niet terugvindt.

**** Het gelaat, waarmee hij geboren is***

Het gelaat, waarmee hij geboren is, is zijn gave gelaat. Dat gelaat was nog onbesmet. Toen hij geboren werd, was dat nog gaaf, toen was er nog niets aan de hand. Het gelaat waarmee de mens geboren is, is zijn oorspronkelijke gezicht. Denk in dit verband maar aan Naäman. Als Naäman genezen wordt, is zijn huid als die van een kleine jongen. Net als bij de geboorte, nog helemaal onbedorven.

Dus dat onbedorven gelaat heeft hij in de spiegel bekeken. Maar dat is hij vergeten. Hij is zijn oorspronkelijke identiteit kwijtgeraakt.

Wat is nu de spiegel, waarin je moet kijken om je oorspronkelijke gelaat te zien?

Dat is Jezus!

Je kunt ook zeggen: dat is het woord Gods.

Als je naar Jezus kijkt, dan zie je het ware menszijn. Dan zie je het beeld van de volmaakte mens. Dat is het geheimenis: kijk in de *Spiegel!*

Je moet in de spiegel kijken om dat beeld terug te vinden.

Want dan staat er ook:

**** De wet van de vrijheid***

«Maar wie zich verdiept (letterlijk:...wie een diepe blik slaat) in die volmaakte wet, die der vrijheid» Jak.1:25.

Dan komt de mens vrij van al die beelden, die óp hem gelegd zijn.

«En daarbij blijft, niet als een vergeetachtige hoorder, doch als een werkelijk dader, die zal zalig zijn in zijn doen» v.25.

Het punt is dus, dat de mens weer terug moet naar die spiegel, hij moet weer terug naar het beeld van wat hij oorspronkelijk was.

HET AMBT DER VERZOENING

«En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en ons de bediening der verzoening gegeven heeft» 2 Kor.5:18..

«God neemt echter het leven niet weg, maar zoekt wegen dat een verstotene niet van Hem verstoten blijve» 2 Sam.14:14b.

Waar komt verzoening vandaan: uit God! Het is niet alleen iets wat God doet, maar het gaat veel dieper. Het is iets wat God is.

Er staat ook: God was de wereld met Zichzelf verzoenende. Het heeft dus te maken met het wezen van God Zelf, met zijn karakter.

Bij Jezus vinden we dat heel duidelijk terug. Jezus kwam ook om te verzoenen. Hierin kun je eigenlijk ook nog een stapje verder gaan: Hij kwam om verzoening te zijn. Er staat ook van Hem in de Johannesbrief: Hij is een verzoening.

«En Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld» 1 Joh.2:2.

Duivel = diabolos

Letterlijk wordt het meestal vertaald met *aanklager*, of *lasteraar* - en dat doet hij ook: fulltime; 'dag en nacht' staat er zelfs. Hij is dus fulltime bezig met de broeders aan te tasten.

Diabolos betekent letterlijk: *uiteenwerper*.

Hij is degene die erop uit is, om alles uiteen te gooien, om uit elkaar te slaan.

*** U bent de verwachting van Israël**

Maar hoe kijkt God en hoe spreekt God? En dat is iets wat wij ook moeten leren. God spreekt altijd vanuit verzoening; dat is zijn wezen. En daarmee hangt samen, dat God ook altijd vanuit de *verwachting* spreekt. Je zou zelfs kunnen zeggen: *God is verwachting*.

De verloren zoon kwam naar huis omdat de vader hem verwachtte. aar zit een diep geheim in. Wat heeft die jongen uiteindelijk weer thuisgebracht: dat was de vader die op de uitkijk stond, de vader was er dagelijks mee bezig. En diep in zijn hart zei hij: die jongen komt weer thuis. De gelijkenis van de Verloren Zoon heeft veel meer inhoud dan alleen als een evangelisatieverhaal.

.Daar zie je het wezen van God.

Hij is de God die verwacht. Hij verwacht de mens terug.

Die jongen kon gewoon niet wegblijven. Het kon lang of het kon kort duren, maar hij moest thuiskomen. Hij werd als het ware met de koorden van de verwachting naar huis getrokken

** Een onverzoenlijk hart*

De meeste moeite heeft de vader met de oudste zoon gehad. Dat was die godsdienstige zoon, die zo heel vroom bezig was daar op het land. Ja broeder, er moet gewerkt worden. Het werk wacht, treedt dan aan.

.

Het probleem van die oudste zoon was een onverzoenlijk hart. Hij had nooit het hart van de vader verstaan. Hij kende geen verzoening; hij kon zich ook niet verzoenen met zijn broer. En van daaruit kan hij zich ook zelfs niet verzoenen met wat zijn vader zegt. Het gevolg was, dat hij buiten bleef. Maar zijn diepste nood was misschien wel: **Hij was niet verzoend met zichzelf.**

** Ben ik verzoend met mezelf?*

Het is goed om je eens af te vragen: Ben ik verzoend met mezelf?

Veel mensen zouden graag iemand anders willen zijn. Als ik nu maar dit of dat kon; als ik nou maar zo was als die of die. Ik kan niet wat die ander kan; ik ben niet wat ik zo graag zou zijn.

Een onverzoend mens; eigenlijk een beschadigd hart.

Paulus zegt: Nu is God begonnen met die verzoening; het gaat van Hem uit. Dat zie je in de bijbel altijd: de verzoening gaat uit van God. Ja, God hoeft niet verzoend te worden, God is niet kwaad. Maar het is de mens die verzoend moet worden, die moet hersteld worden in zijn wezen, in zijn innerlijk. Die is kapot, die ziet het niet meer.

Het kan best zijn, dat je al jarenlang een kind van God bent, maar dat je toch nog op bepaalde punten van je leven verzoend moet worden. Verzoend met jezelf; verzoend met een bepaalde situatie, waarin je verkeert, misschien verzoend met een bepaalde broeder; verzoend met iets wat ergens een wond heeft geslagen in je leven. Naar de mate waarin je zelf verzoend bent, kun je een verzoener worden!

Kijk, dat is nu Gods plan. En dan zegt Paulus:

«Hij heeft ons het woord der verzoening toevertrouwd» 2 Kor.5:19.

** Hij heeft het woord van de verzoening in ons gelegd*

En dan zegt hij: dan worden we gezanten van God, en dan spreekt God door onze mond; dat gaat doorwerken. Letterlijk staat er:
«Hij heeft het woord van de verzoening in ons gelegd»

** De verbittering van Absalom*

Absalom had op een gegeven moment zijn broer om het leven gebracht; toen werd hij verbannen. David heeft toen gezegd: ik wil je niet meer zien. Jarenlang is Absalom zo een balling, verstoten door zijn vader. Tenslotte komt er iemand bemiddelen. Het resultaat is, dat Absalom terug mag komen, maar met deze restrictie van **David: hij wil het aangezicht van Absalom niet zien**. Absalom komt weer in Jeruzalem te wonen; twee volle jaren, maar hij krijgt zijn vader niet te zien.

In die jaren is heel wat wrok opgehoopt. Dit was een halve verzoening. Vanuit die halve verzoening wordt een stuk *bitterheid* gezaaid. Vanuit die bitterheid komt een stuk rebellie, een stuk weerspanning. **Het gevolg is: Absalom gaat proberen om iemand te worden.**

Dat kom je heel wat tegen: mensen die proberen - ook onder Christenen kom je dat veel tegen - die proberen om iemand te worden. Dat is vaak een heel probleemgebied. Wilt u ook iemand worden?

En dan denkt iemand: ik ben in de gemeente, ik ben een kind van God. En dan komt eigenlijk dat oude principe weer naar voren: ik moet iemand zien te *worden*.

Absalom huurt een aantal paarden en wagens en laat die voor zich uit rijden; vijftig hovelingen lopen voor hem uit. **Absalom heeft ook nog een prachtige naam; zijn naam betekent: Mijn vader is vrede.**

Maar hij had vrede met iedereen, behalve met zijn vader.

Die naam had zijn vader hem gegeven! Maar diezelfde vader zegt: ik hoef je niet te zien. En vanuit die halve verzoening gaat David de wrange vruchten plukken. Daar zie je de achtergrond van de opstand van Absalom tegen zijn vader.

Je kunt zeggen: Absalom was jaloers: Absalom was rebels, die jongen had zijn karakter tegen. Maar waar zat het op vast: **David had verzuimd om het woord van de verzoening te spreken!**

** Aan tafel bij Vader ga je zoon worden*

David had moeten doen als die vader uit de gelijkenis van de verloren zoon. Eén van de eerste dingen die deze vader doet, is te zeggen: kom maar aan tafel! Hij zegt niet: mooi dat je er bent, dan kun je de verloren uren inhalen, kun je meteen aan het werk. Maar die jongen komt bij zijn

vader aan tafel. En daar aan tafel met de vader gaat de zoon 'zoon worden'. Aan tafel bij de Vader ga je weer je identiteit ontdekken.

Daar ontdekt hij weer: ik ben niet bedoeld als een dagloner, maar ik ben bedoeld als een zoon.

Aan de tafel bij de Vader ga je ontdekken wie je bent

Aan tafel bij Vader word je genezen van je ballingschap.

Soms zijn er Christenen, die nog moeten genezen van een stuk ballingschap. Aan tafel bij de Vader krijg je niet alleen te eten, maar daar hoor je de stem van de Vader; en al luisterend naar de Vader word je hersteld.

De vader zegt: Haal vlug het beste kleed. Maar letterlijk staat er in de grondtekst: *haal het eerste kleed*. Kennelijk hebben de vertalers daar niet goed raad mee geweten; die hebben toen gedacht: dat zal 'het beste' wel wezen. De jongste zoon krijgt het eerste kleed, omdat hij de eerste was die thuiskwam. De oudste moest nog thuiskomen. Dan zie je helemaal het karakter van de vader ten voeten uit, want dan staat er: en de vader ging naar buiten.

Hij ging naar buiten om te zien, waar zijn oudste zoon was.

Zo is God! Hij is een God, die naar buiten gaat. De vader zegt niet: als die oudste jongen van me mij hebben moet, hij wéét de weg, hij wéét waar ik zit. De vader zegt: wat kan ik nog méér doen om die jongen te bereiken.

En dan komen we bij die tekst:

«God neemt echter het leven niet weg, maar zoekt wegen dat een verstotene niet van Hem verstoten blijve» 2 Sam.14:14b.

Maar dat is nu juist wat God wèl doet: God gaat die mens wèl *verzamelen*. God zegt: Ik zal het verstrooide verzamelen. Wat de duivel uiteenwerpt, gaat God weer bijeen voegen.

*** God neemt het leven niet weg**

Letterlijk staat daar:

'God neemt de ziel niet weg'.

De ziel, de identiteit van de mens wordt door God bewaard.

'Hij zoekt wegen'.

Net als de vader uit de gelijkenis.

Letterlijk: *Hij denkt gedachten*. Dat is hetzelfde woord als in Jesaja:

«Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten» Jes.55:9.

God denkt gedachten. En waarover: dat een verstotene niet van Hem verstoten blijve. Dáárover denkt God nou: hoe krijg Ik ze terug! Hoe krijg Ik ze bij elkaar, hoe krijg Ik die jongen weer aan tafel. Hoe krijg Ik ook die oudste weer binnen.

Zelfs als God bij het paradijs die cherubs neerzet, dan is dat eigenlijk een stuk evangelie.

Maar hier zit een heel ander geheim achter. Want er staat, als je het goed leest, dat God daar die cherubs deed wonen om - en dan staat er letterlijk: «*Om de weg naar de boom des levens te bewaren*»

*** God bewaart de weg**

«*Om de weg naar de boom des levens te bewaren*»

Je kunt zowel *bewaken* als *bewaren* vertalen. Die cherubs waren er dus om 'de weg te bewaren'. Die weg moest bewaard worden, opdat die weg er zou blijven. God wist: er komt een dag, en dan wordt die weg weer bewandeld, de weg naar de boom des levens. Dat was de verwachting van God.

Die weg naar de boom moet bewaard blijven.

En als Adam dat dan niet meer kan, dan gebruikt God engelen om het dan wèl te doen. Net zo lang totdat de mens het weer kan overnemen. Vaak zie je, dat engelen tijdelijk iets doen, wat later door de mens wordt overgenomen.

God is zo menselijk; in de ware zin des woords kan van Hem gezegd worden: niets menselijks is Hem vreemd. God behoeft zichzelf geen geweld aan te doen, om zich menselijk te gedragen; het zit er bij Hem gewoon in. Zou Hij, die zelf het menszijn heeft bedacht en die de mens schiep naar zijn eigen beeld, moeite hebben om zich menselijk te openbaren? In een hedendaags lied hoorde ik onlangs een regel, die mij trof: "Als God mens wordt, dan wordt Hij daar niet anders van".

Jezus, Hij is de Mens, die volledig beschikbaar was, die zich niet op de vlakte hield, die wél bereid was zich te binden. Hij vervulde de vacature van de waarachtige mens.

Met welk doel? Opdat wij weer mens zouden worden. Hij geneest ons